

Καὶ ὑπεχώρησε διὰ τῆς ὁδοῦ Κολθέρ.
— Τί διάβολο! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ἀπερχόμενος. Θὰ ἔδιδα καὶ τι ἂν ἐγνώριζα διατὶ ὁ ἀγνωστος αὐτὸς ἔρχεται ἀντικρὺ τοῦ μεγάρου τοῦ Λουβοῦ καὶ φεύγει ὅτε φθάνει ὁ κύριος Λουβοῦ. Θὰ ἔδιδα ἀκόμη περισσότερον ἐὰν ἔβλεπα τὸ πρόσωπόν του... Ὑπομονὴ ὅμως!... θὰ τὸν ἐπανεύρω. Χάριτι θεῖα γνωρίζω ποῦ διαμένει. Ἐν τούτοις ἔχω τὴν ἀπόδειξιν, ὅτι δὲν εἶνε κατὰσκοπος τοῦ Λουβοῦ, διότι ἄλλως δὲν θὰ ἐδραπέτευεν, ἅμα τῇ προσεγγίσει τοῦ κυρίου του.

Οὕτω καθησυχάσας ὡς πρὸς τὴν ἀσφάλειαν τῶν φίλων του ὁ Γεράρδος ἀνέβηκε πᾶν σχόλιον, μεταβάς ἀνεζήτησε τὸν ἵππον του εἰς τὸ πανδοχεῖον τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου καὶ ἐπέστρεψεν εἰς Βερσαλλίας ὁδοιπορῶν κατὰ τὴν χλιαρὰν καὶ ἀνέφελον νύκτα.

*Ἐπεστὶ συνέχεια.

Εἰς τὸ προσεχές:

Η ΔΙΨΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Μυθολόγημα Εὐγενίου Μορέ.

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ζ'

Ἡ νύξ εἶνε καλὴ σύμβουλος, λέγει ἡ παροιμία.

Ἀμα ἡγέρθη ὁ Μάξιμος τὴν ἐπομένην τῆς ἐσπέρας ἐκείνης, ἔβλεπεν ὑφ' ὧν νέαν ὄψιν τὰ συμβάντα τῆς ὁδοῦ Ζουφροῦ.

Οὐχὶ διότι ὁ ὕπνος τῷ διευκρίνησε τὰς σκέψεις, διότι δὲν ἐκοιμήθη καὶ, ἀλλ' ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ σκεφθῇ νὰ ἐξετάσῃ τὰ πράγματα καὶ ν' ἀποφέρῃ συμπεράσματα λογικά.

Ὁ στρατιώτης, ὁ λαμβάνων μέρος εἰς μάχην, παραστέκει μόνον εἰς ἀπομεινωμένα γεγονότα, τῶν ὁποίων δὲν ἐννοεῖ τὸν σκοπὸν.

Ὁ Μάξιμος εἶδεν ἐνεργούντα τέσσαρα πρόσωπα, τὰ ὁποῖα πολὺ καλὰ ἐγνώριζεν, ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς ἦτο ὑποκριτὴς εἰς τὸ δράμα τοῦτο, δὲν ἐδυνήθη σχεδὸν νὰ γνωρίσῃ τὰς πρὸς ἀλλήλους σχέσεις τῶν διαφόρων προσώπων. Ἦδη ἐξελθὼν τοῦ θορυβοῦ ἤρχισε νὰ διακρίνῃ ευκρινέστερα, καὶ ψυχρῶς ἐξετάζων τὰ πράγματα ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ σκότους συμπεράσματα θετικώτερα.

Οὕτω λοιπὸν ἡ καλλονὴ τοῦ σκέτιν δὲν ἦτο, ὡς μέχρι τινὸς ὑπέθεσε, φίλη τοῦ Βορισώφ. Ἀπ' ἐναντίας μάλιστα ὑπεστήριξε τὸν Ροβέρτον δὲ Καρνοέλ.

Πράγματι δὲ τὸν ἐνίκησεν ἀποσπάσας αὐτῷ τὸν αἰχμάλωτόν του.

Ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου οὐδεμία ἀμφιβολία ἐπετρέπετο. Ὁ Ροβέρτος εἶχεν εἰσελθεῖ εἰς τὸ μέγαρον τῇ συνοδίᾳ ὑπη-

ρέτου τινος τοῦ Βορισώφ, ἐξῆλθε δὲ τῇ βοηθείᾳ τῆς κυρίας Σερζάν, ἐνῶ ὁ ἐπιφορτισμένος τὴν φύλαξιν τοῦ ὑπηρέτης εὐρέθη φυλακισμένος ὑπὸ τῆς ὥραίας μελαγχροίνης.

Ἐφυγαν εἴτα διὰ τοῦ κήπου, κατὰ τὸ σχέδιον τὸ ὁποῖον εἶχον ἴσως προδιαγράψει καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἐκτέλεσις ἐπέτυχε θαυμασία, ὥστε ἡ μελαγχροίνῃ τοῦ σκέτιν διηύθυνε τὴν πρὸς ἀπελευθέρωσιν τοῦ Ροβέρτου δὲ Καρνοέλ συνωμοσίαν.

Διὰ τινος ὅμως θαύματος κατώρθωσε ν' ἀπατήσῃ τὸν Βορισώφ καὶ νὰ τὸν πείσῃ νὰ φέρῃ τὸν αἰχμάλωτόν του εἰς τὸ μέγαρόν της ὅπου τῷ εἶχε στήσει ἀληθῆ παγίδα; Ὁ Μάξιμος οὐδὲν ἐγίνωσκεν, ἀλλὰ τὰ πράγματα ἐφαίνοντο πασιδῆλως.

Ἡ ἀπόπειρα ἀναβάσεως ὑπὸ τοῦ συνταγματάρχου καὶ ἡ ἐσπευσμένη φυγὴ τοῦ ἐδείκνυον ἀρκετὰ ὅτι ἡ κυρία Σερζάν τὸν ἐπερίπαιζεν.

Ἀλλ' ὁποῖα γυνὴ ἦτο λοιπὸν αὕτη ἡ κυρία Σερζάν ἡ ἐμφανιζομένη μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἐξαφνισθῇ πάλιν ἐντὸς μικροῦ, ἡ παγοδρομοῦσα εἰς τὸ σκέτιν ὡς τυχοδιώκτις, καὶ ἔχουσα θεωρεῖον ὡς ἀριστοκράτις εἰς τὸ μελόδραμα, ἡ γευματίζουσα μετὰ τῆς Βέρθας Βερριέ, καὶ διαθέτουσα ὁλόκληρον λόγον ὑπηρετῶν, ἡ συνοδευομένη ὑφ' ἐνὸς αὐτοακλουμένου Βογιάρου, καὶ μετὰ ἓνα μῆνα πάλιν ὑπὸ τινος Ρώσσου συνταγματάρχου ἐκ τῶν αὐθεντικωτέρων;

Εἰς ὅλας ταύτας τὰς ἐρωτήσεις, κάλλιον παντὸς ἄλλου ὁ Μάξιμος Δορζέρ ἐδύνατο ν' ἀπαντήσῃ.

Ἡ κυρία Σερζάν βεβαίως ἦτο φίλη τῶν συνωμοτῶν, οἱ ὁποῖοι ἔκλεψαν τὰ ἔγγραφα τοῦ Βορισώφ, φίλη στενὴ τῆς γυναικὸς μὲ τὸ κομμένο χερί, χάριν τῆς ὁποίας τόσον ἐπιδειξίως ἀνῆρπασεν ἀπὸ τὸν Μάξιμον τὸ βραχιόλιόν της.

Ἀλλ' ἂν ἡ κυρία Σερζάν ἦτο τοιαύτη τί ἔπρεπε νὰ σκεφθῇ κανεὶς περὶ τοῦ Ροβέρτου δὲ Καρνοέλ;

Ἡ γυνὴ ἡ ὁποία τὸν ἔσωσε, βεβαίως εἶχε συμφέρον πρὸς τοῦτο. Δὲν κοπιᾷ τις τόσῳ δι' ἓνα ἀδιάφορον.

Ὅθεν ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ ἦτο ἡ ἐραστὴς τῆς ἡ συνενοχὸς της. Τὸ λυπηρὸν τοῦτο συμπέρασμα ἐπεβάλλετο ἀφ' ἑαυτοῦ εἰς τὸν Μάξιμον.

Καὶ κατ' ἀμφοτέρας ταύτας τὰς περιστάσεις ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ ἠπάτησε τὴν ταλαίπωρον Ἀλίκην· ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ ἦτο ἀνάξιος τοῦ ἔρωτος τῆς λατρευτῆς κόρης, ἐπιμενούσης νὰ τὸν πιστεῦν ἄθωον.

Ὅχι μόνον ἠλευθερώθη ὑπὸ τῆς ἀχρείας ἐκείνης γυναικὸς ὁ Ροβέρτος, ἀλλ' ἔφυγε καὶ μαζὺ της τὸν παρέσυρεν ἐκείνη, ἵνα τὸν κρύψῃ εἰς εὐχαριστότερον μέρος ἢ τὸ μέγαρον Βορισώφ.

Θὰ εἶχε βεβαίως πολλὰ οἰκήματα τὸ πλάσμα τοῦτο καὶ ὑπέθεταί τις ὅτι δὲν ἤθελε τολμήσει νὰ πατήσῃ πλέον τὸν πόδα της εἰς τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Ζουφροῦ.

— Ὡστε, ἐσκέπτετο ὁ Μάξιμος ἐνδύ-

μενος μετὰ σπουδῆς, ἐκείνοι ποῦ ἐκατηγόρησαν τὸν κύρ Ροβέρτον δὲν εἶχον ἀδίκον. Καλὰ ἔλεγεν ὁ θεὸς μου καὶ γὰρ ἐφέρθηκα ὅσῳ τὸν δὸν Κιχῶτον ποῦ ἤθελε νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς ληστὰς ἀπὸ τὸ κατέρχον.

Τὸ ν' ἀπατηθῇ ἡ ἐξαδέλφη μου ὑποφέρεται...

Ἦτο τρελὴ γι' αὐτὸν καὶ ὑποθέτω πῶς ἀκόμη εἶνε. Ἀλλὰ νὰ πιστεύσω ἐγὼ πῶς τὸν κατηγόρουν ἀδίκως, αὐτὸ εἶνε πάρα πολὺ... Καὶ ὅταν σκέπτομαι πῶς ἤρχισα μὲ τὰ δυνατὰ μου νὰ ἀποδείξω τὴν ἀθωότητά του.

Ἐν τούτοις δὲν ἐλησμόνησεν ὅτι μόνος αὐτὸς δὲν ἐπελάβετο τῆς ὑπερασπίσεως τοῦ γραμματέως τοῦ θεοῦ του.

Ἡ κόμησσα Γιάλτα ὑπεστήριζεν ἐνεργητικῶς ὅτι ὁ Ροβέρτος ἦτο θύμα σκληρὰς ἀδικίας.

Αὕτη ἔρριψε τὰς ἀμφιβολίας εἰς τὸ πνεῦμα τῆς δεσποινίδος Δορζέρ, ὅποτε πλέον ἡ ταλαίπωρος κόρη ἤρχισε νὰ πιστεύῃ ὅτι ὁ Ροβέρτος εἶχε κλέψει.

Αὕτη μετέδωκε ζήλον εἰς τὸν Μάξιμον καὶ τὸν παρέσυρεν εἰς ἀνόητον ἐπιχείρησιν, ἡ ὁποία τῷ διέταξε τὸ πᾶν νὰ κάμῃ διὰ νὰ ἐπανεύρῃ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ καὶ ἰσχυρίζετο ὅτι θὰ τὸν ἀποδείξῃ ἄθωον ὡς περιστέρων.

Τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον ἐπεδείκνυε βεβαίως διὰ τὸν δυστυχῆ τοῦτον νέον, ἦτο βεβαίως ἄνευ συμφέροντος.

Προήρχετο βεβαίως ἐξ ἱποτισμοῦ καὶ ἐκ φυσικῆς προδιαθέσεως νὰ ὑποστηρίξῃ τοὺς ἀδυνάτους καὶ νὰ προστατεύῃ τοὺς καταθλιβομένους.

Ἦτο ζήτημα αἰσθήματος. Τὸ νυκτερινὸν ὅμως συμβᾶν τῆς ὁδοῦ Ζουφροῦ ἀπεδείκνυεν ὅτι ἡ κυρία Γιάλτα κακῶς εἶχεν ἐκτιμήσει τὰ πρόσωπα.

Ὁ Μάξιμος παρεσκευάζετο νὰ τῇ διηγηθῇ τὴν θλιβεράν ταύτην ἱστορίαν, καὶ ἤλπιζεν ὅτι θὰ τὴν καταπείσῃ νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς ὑγειεστεράς ἰδέας.

Ἐπὸθεὶ δὲ νὰ τῇ καταγγεῖλῃ καὶ τὴν διαγωγὴν τοῦ καθηγητοῦ τῆς ξιφασκίας, ὁ ὁποῖος ἐγένετο σύμμαχος τῆς κυρίας Σερζάν.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς βεβαίως, ὁ ζῶν διὰ τῆς γενναιοδωρίας τῆς κυρίας Γιάλτας, θὰ ἐνῆργησεν ἐν ἀγνοίᾳ αὐτῆς.

Κατὰ τὴν τελευταίαν του πρὸς αὐτὴν συνέντευξιν ἡ κόμησσα ἐξηγήθη σαφῶς ὡς πρὸς τὰς ἰδέας της πρὸς τοὺς μηδενιστὰς.

— Δὲν εἰμαι ὑπήκοος Ρωσσίς, τῷ εἶπεν. Δὲν ἔχω λοιπὸν τίποτε νὰ μοιράσω μὲ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἂν εἰμαι μὲ τὸ μέρος τῶν προγεγραμμένων, δὲν εἰμαι βεβαίως καὶ μὲ τὸ μέρος τῶν δολοφόνων.

Δὲν ὑπῆρχε λοιπὸν κοινόν τι μεταξὺ τῆς κομῆσεως καὶ μιᾶς τυχοδιώκτιδος.

Δὲν ἦτο ὅμως ἀδύνατον καὶ εἰς ἐκ τῶν ὑπηρετῶν της νὰ ἐπρόδωκε τὴν κυρίαν του, πιθανὸν μάλιστα ἦτο, ἡ κόμησσα Γιάλτα νὰ περιεκυκλοῦτο ἐξ ἀνθρώπων ἀνηκόντων εἰς τὴν ἐταιρίαν αὐτὴν τὴν ὀρκισθεῖσαν τὴν γενικὴν καταστροφὴν.